

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ἐν ὄψει τῆς λεγομένης Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 2016

Πρῶτες παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ κειμένου **«Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας** **πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον»** **τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀ.Π.Θ.** **κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη***

Ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς τὶς πρῶτες θεολογικὰς παρατηρήσεις του ἐπὶ τοῦ κειμένου: «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ».

Θεσσαλονίκη, 3/2/2016

Τὸ καίμενο αὐτὸ ἐμφανίζει κατὰ συρροή τὴν θεολογικὴ ἀσυνέπεια ἢ καὶ ἀντίφαση.

• ***Ἐτσι**, στὸ **ἄρθρο 1** διακηρύσσει τὴν ἐκκλησιαστικὴ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θεωρώντας Αὐτή—πολὺ σωστὰ—ὡς τὴν «Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». ***Ὁμως**, στὸ ἄρθρο 6 παρουσιάζει μίαν ἀντιφατικὴ πρὸς τὸ παραπάνω ἄρθρο (1) διατύπωση. **Σημειώνεται** χαρακτηριστικά, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξιν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' Αὐτῆς».

Ἐδῶ γεννᾶται τὸ εὐλογο θεολογικὸ ἐρώτημα: Ἄν ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ΜΙΑ», κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καὶ τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Ἄρθρ. 1), τότε, πῶς γίνεται

λόγος για άλλες Χριστιανικές Ἐκκλησίες; **Εἶ**ναι προφανές, ὅτι αὐτὲς οἱ άλλες Ἐκκλησίες εἶναι ἑτερόδοξες.

Οἱ ἑτερόδοξες ὁμως «Ἐκκλησίες» δὲν μποροῦν νὰ κατονομάζονται καθόλου ὡς «Ἐκκλησίες» ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἐπειδὴ δογματικῶς θεωρούμενα τὰ πράγματα δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται λόγος γιὰ πολλαπλότητα «Ἐκκλησιῶν», μὲ διαφορετικὰ δόγματα καὶ μάλιστα σὲ πολλὰ θεολογικὰ θέματα. **Κατὰ** συνέπεια, ἐνὸς οἱ «Ἐκκλησίες» αὐτὲς παραμένουν ἀμετακίνητες στὶς κακοδοξίες τῆς πίστεώς τους, δὲν εἶναι θεολογικὰ ὀρθὸ νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουμε –καὶ μάλιστα θεσμικὰ– ἐκκλησιαστικότητα, ἐκτὸς τῆς «Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

• **Στὸ** ἴδιο **ἄρθρο 6** ὑπάρχει καὶ δευτέρη σοβαρὴ θεολογικὴ ἀντίφαση. **Στὴν** ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ σημειώνεται τὸ ἐξῆς: «Κατὰ τὴν ὄντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης Αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταραχθῆ». **Στὸ** τέλος, ὁμως, τοῦ ἰδίου ἄρθρου γράφεται, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ τὴν συμμετοχὴ τῆς στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση ἔχει ὡς «ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἐνότητα».

Ἐδῶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ἐφ' ὅσον ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεδομένη, τότε τὶ εἶδους ἐνότης Ἐκκλησιῶν ἀναζητεῖται στὸ πλαίσιο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως; **Μήπως** ὑπονοεῖται ἡ ἐπιστροφὴ τῶν Δυτικῶν χριστιανῶν στὴν ΜΙΑ καὶ μόνη Ἐκκλησία; **Κάτι** τέτοιο ὁμως δὲν διαφαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα συνόλου τοῦ Κειμένου. **Ἀντίθετα**, μάλιστα, δίνεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ὑπάρχει δεδομένη διαίρεση στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ προοπτικὲς τῶν διαλεγόμενων ἀποβλέπουν στὴν διασπασθεῖσα ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας.

• **Θεολογικὴ** σύγχυση προκαλεῖ μὲ τὴν ἀσάφειά του καὶ τὸ **ἄρθρο 20**, τὸ ὁποῖο λέγει: «Αἱ προοπτικαὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν άλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β' καὶ 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων)».

Ἐνὸς, οἱ κανόνες 7 τῆς Β' καὶ 95 τῆς Πενθέκτης κάνουν λόγο γιὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ Βαπτίσματος συγκεκριμένων αἰρετικῶν, ποὺ ἐκδηλώνουν ἐνδιαφέρον γιὰ προσχώρηση στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. **Ἀλλά**, ἀπὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ θεολογικῶς

κρινομένου κειμένου ἀντιλαμβανόμεστε, ὅτι δὲν γίνεται καθόλου λόγος γιὰ ἐπιστροφή τῶν ἑτεροδόξων στὴν Ὁρθόδοξη καὶ μόνη Ἐκκλησία. Ἀντίθετα, στὸ κείμενο θεωρεῖται τὸ Βάπτισμα τῶν ἑτεροδόξων ἐκ προοιμίου –καὶ χωρὶς Πανορθόδοξη ἐπ’ αὐτῆς ἀπόφαση– ὡς δεδομένο. Μὲ ἄλλα λόγια τὸ κείμενο υἱοθετεῖ τὴν «βαπτισματικὴ θεολογία». Ταυτόχρονα, ἀγνοεῖται σκοπίμως τὸ ἱστορικὸ γεγονός, ὅτι οἱ σύγχρονοι ἑτερόδοξοι τῆς Δύσεως (Ρ/λικοὶ καὶ Προτεστάντες) ἔχουν ὄχι ἓνα, ἀλλὰ σωρεία δογμάτων, ποὺ διαφοροποιοῦνται ἀπὸ τὴν πίστη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (ἐκτός τοῦ filioque, κτιστὴ χάρη τῶν μυστηρίων, πρωτεῖο, ἀλάθητο, ἄρνηση τῶν εἰκόνων καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κ.ἄ.).

- **Εὐλογία** ἐρωτηματικὰ ἐγείρει καὶ τὸ **ἄρθρο 21**, ὅπου σημειώνεται, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία... ἐκτιμᾷ θετικῶς τὰ ὑπ’ αὐτῆς (ἐνν. τῆς Ἐπιτροπῆς “Πίστις καὶ Τάξις”) ἐκδοθέντα θεολογικὰ κείμενα... διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἐδῶ, θὰ πρέπει νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι τὰ κείμενα αὐτὰ δὲν κρίθηκαν ἀπὸ τὶς Ἱεραρχίες τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

- **Τέλος**, στὸ **ἄρθρο 22** δίδεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ἡ Μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος προδικάζει τὸ ἀλάθητο τῶν ἀποφάσεών της, ἐπειδὴ θεωρεῖ, ὅτι «ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων τῆς πίστεως».

Στὸ ἄρθρο αὐτό, παραγνωρίζεται τὸ ἱστορικὸ γεγονός, ὅτι στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔσχατο κριτήριον εἶναι ἡ γρηγοροῦσα δογματικὴ συνείδησις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία στὸ παρελθὸν ἐπικύρωσε ἢ θεώρησε ληστρικές ἀκόμη καὶ Οἰκουμενικές Συνόδους. **Τ**ὸ συνοδικὸ σύστημα ἀπὸ μόνου του δὲν διασφαλίζει μηχανιστικὰ τὴν ὀρθότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. **Αὐτὸ γίνεται μόνο**, ὅταν οἱ συνοδικοὶ Ἐπίσκοποι ἔχουν μέσα τους ἐνεργοποιημένο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὴν Ὑποστατικὴ Ὁδό, τὸν Χριστὸ δηλαδή, ὅποτε ὡς συνοδικοὶ εἶναι στὴν πράξιν καὶ «ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις πατράσι».

Γενικὴ ἀποτίμησις τοῦ κειμένου

Μὲ ὅσα γράφονται καὶ ὅσα ὑπονοοῦνται σαφῶς στὸ παραπάνω κείμενο, εἶναι προφανές, ὅτι οἱ ἐμπνευστὲς καὶ οἱ συντάκτες

του επιχειροῦν μία θεσμικὴ νομιμοποίηση τοῦ Χριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ, μὲ μία ἀπόφαση Πανορθόδοξου Συνόδου. Αὐτὸ ὅμως θὰ ἦταν καταστροφικὸ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ προτείνω, ταπεινῶς, τὴν καθολικὴ ἀπόσυρσή του.

* * *

Καὶ μία θεολογικὴ παρατήρηση στὸ κείμενο: «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ».

Στὸ **ἄρθρο 5**, σημειώνεται: «ὁ γάμος Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων κωλύεται κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν, μὴ δυνάμενος νὰ εὐλογηθῆ (κανὼν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Συνόδου)· δυνάμενος ὅμως νὰ εὐλογηθῆ κατὰ συγκατάβασιν καὶ διὰ φιλανθρωπίαν, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ».

Ἐδῶ, ὁ ρητὸς ὅρος ὅτι «τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ», ἀντιστρατεύεται τὴν θεολογικὴ κατοχύρωση τοῦ γάμου ὡς μυστηρίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ ἐμφανίζεται ἡ τεκνογονία –σὲ συνάρτηση μὲ τὴ βάπτισιν τῶν τέκνων στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία– νὰ νομιμοποιεῖ τὴν ἱερολογία τῶν μικτῶν γάμων, πρᾶγμα σαφῶς ἀπηγορευμένο ἀπὸ Κανόνα (72 τῆς Πενθέκτης) Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Μὲ ἄλλα λόγια, μία μὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὅπως εἶναι ἡ Μέλλουσα Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος, σχετικοποιεῖ ρητὴ ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀπαράδεκτο.

Καὶ κάτι ἀκόμη. Ἄν ὁ ἱερολογημένος γάμος δὲν ἀποδώσει τέκνα, νομιμοποιεῖται θεολογικῶς αὐτὸς ὁ γάμος ἀπὸ τὴν πρόθεση τοῦ ἑτεροδόξου συζύγου νὰ ἐντάξει τὰ ἐνδεχόμενα παιδιὰ του στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία;

Κατὰ θεολογικὴ συνέπεια, ἡ παρ. 5, πρέπει νὰ ἀπαλειφθεῖ.

(*) Πηγή: http://aktines.blogspot.gr/2016/02/e_7.html. Ἐπιμέλ., ὑπέρτιτλ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτ.